

עמ"ת 50374-06-25 - עומר דוויק נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 50374-06-25

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר: עומר דוויק
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 3.6.2025 במ"ת 67490-04-25
שניתנה על-ידי כבוד השופט א' פרסקי
ג' תמוז התשפ"ה (29 יוני 2025)
תאריך הישיבה:
בשם העורר:
בשם המשיבה: עו"ד איתי שהם

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 3.6.2025 (מ"ת 67490-04-25, השופט א' פרסקי). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

2. ביום 29.4.2025 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום כנגד העורר המייחס לו את העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לאותו חוק, ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב)(1) לאותו חוק וכן חבלה במזיד לפי סעיף 413 לחוק זה. בעיקרו של דבר, כתב האישום מתאר השתלשלות אירועים שניתן לחלק לשני חלקים. אלה יכוננו להלן "האירוע הראשון" ו"האירוע השני". ההבחנה בין שני האירועים נובעת מהראיות שקיימות ביחס לכל אחד מהם. כך, בעוד שהאירוע הראשון תועד ברובו במצלמות אבטחה, האירוע השני נשען בעיקרו על עדויות ראיה וממצאים נוספים. כמפורט בהמשך, אף טענותיו של העורר, ובעיקר בשלב הנוכחי, הן שונות ביחס לשני האירועים.

3. על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 21.1.2025, בשעות אחר הצהריים התקיים עימות מילולי בין העורר לבין אדם נוסף שעמו הייתה לו היכרות מוקדמת (להלן: ע'), בשכונת שועפאט בירושלים. העימות נסב על טענותיו של העורר לחוב כספי של ע' כלפיו וזה נמשך, כך לפי עוברי אורח, עד שמספר נוכחים במקום הפרידו בין השניים. בשלב זה נכנס ע' לרכבו ונסע מהמקום. העורר מצדו, ניגש לרכב שהיה בחזקתו ו"נטל ממנו דבר מה". לאחר מכן שאל העורר משכנו קטנוע והחל לנסוע באמצעותו אחרי רכבו של ע' ללא קסדה. בחלוף מספר דקות, הגיע ע' לצומת ואחריו העורר. בהגיעו סמוך לצומת, העורר הניח את הקטנוע והחל לנוע רגלית לעבר רכבו של ע' (להלן: האירוע הראשון). כתב האישום ממשיך ומתאר כי העורר ניסה לפתוח את הדלת הימנית הקדמית של הרכב, תוך שהוא שולף אקדח ומחזיק בו. משלא הצליח לפתוח את הדלת, הקיף העורר את הרכב, נעמד לצד דלת הנהג וכיוון את אקדחו לכיוונו של ע'. על-פי המתואר, משהבחין ע' במעשיו של העורר, הוא יצא מהרכב במנוסה רגלית. בשלב זה העורר ירה לכיוונו שלושה כדורים לכל הפחות. אחד מהכדורים שנורו פגע בשמשה הקדמית של אוטובוס שהיה במקום וגרם לה לנזק. לאחר מכן, העורר שב למקום שבו הניח את הקטנוע ונמלט משם באמצעות רכב אחר (להלן: האירוע השני).

4. בצדו של כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, ובכלל זה הודעתו של ע' בדבר נסיעתו ברכבו לכל אורך האירוע, סרטונים ממצלמות אבטחה המתעדים את המתואר בכתב האישום עד לשלב הירי, דו"חות ומזכרים המתארים את מסלולי הנסיעה של העורר ושל ע', מסמכי מז"פ (לרבות בדבר איסוף התרמילים), חוות דעת מומחה, דו"חות פעולה של השוטרים שהגיעו לזירה (ובין היתר, איתרו תרמילים בסמוך לרכבו של ע'), עדויות שמסרו בני משפחתו של העורר ושכניו, וכן עדויות של עדי ראיה שנכחו באירוע (לרבות עדותו של נהג האוטובוס שחלונו נפגע מהירי). עוד נטען כי קיימות עילות מעצר בעניינו של העורר, ובהן: יסוד סביר לחשש ששחרורו ממעצר יביא לשיבוש הליכי משפט ולהימלטות מהדין לפי סעיף 21(א)(1) (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, יסוד סביר לחשש לסיכון של ביטחון הציבור לפי סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק זה, וכן עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לאותו חוק. עוד צוין בבקשה כי העורר הורשע בעבר בעבירות נשק וקשירת קשר לפשע, שבגינן תלוי ועומד בעניינו מאסר מותנה בר-הפעלה.

5. יצוין כי ביום 29.4.2025 ובהסכמת בא-כוח העורר, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת.

6. ביום 27.5.2025 העורר הגיש עיקרי טיעון ביחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה בעניינו. לשיטתו של העורר, התשתית הראייתית שגובשה היא חסרה ומבוססת אך על ראיות נסיבתיות. ראשית, העורר טען כי לא ניתן לקבוע שהירי כוון לעבר ע'. בהקשר זה נטען ש-ע' מסר בעדותו, בניגוד למתואר בכתב האישום, כי הירי כלל לא בוצע לעברו וכי זה החל בעודו יושב ברכבו. לפי הגרסה שמסר ע', משהחל הירי ולאחר שראה אנשים רצים, הוא נבהל וברח.

מהמקום. כן נטען כי ע' מסר בעדותו שלא זיהה את היורה ושהוא כלל לא נפגע באירוע. מכל מקום, כך נטען, ע' כלל לא מצוי בסכסוך עם העורר, אלא רואה בו "חבר". בהקשר זה נטען עוד כי ל-ע' אין כל אינטרס לשקר בעדותו וכי ניתן ללמוד שעדותו היא אמת, בין היתר, מכך ששיתף פעולה עם המשטרה באופן מלא. שנית, נטען כי עדויות הראיה שבאמצעותן המדינה מנסה לבסס את עובדות האירוע השני, סותרות זו את זו באופן מהותי ובנקודות מרכזיות. שלישית, נטען כי התייעוד שעולה ממצלמות האבטחה הוא חלקי, נסיבתי ולא וודאי, כך שלא ניתן להסתמך עליו לצורך זיהוי (של העורר, של ע' או של כלי הרכב שהיו מעורבים באירוע). מכל מקום, כך נטען, אירוע הירי עצמו כלל לא תועד במצלמות וקשירת העורר לאירוע זה התבססה "על שרשרת נסיבתית רופפת". עוד נטען כי דו"חות הפעולה שנרשמו מיד לאחר האירוע על-ידי השוטרים שהיו במקום מעלים את האפשרות שאחר ביצע את הירי ושגרסת המדינה היא רק אחת מבין שלל האפשרויות הסבירות הקיימות ביחס להשתלשלות העניינים.

7. ביום 29.5.2025 הגיבה המדינה לעיקרי הטיעון מטעם העורר בסוגית הראיות לכאורה. בעיקרו של דבר, המדינה טענה כי אין ספק באשר לקיומן של ראיות לכאורה במקרה דנן וכי אף אין כרסום בראיות שהוצגו מטעמה. לשיטתה, אין בעדותו של ע' כדי לשלול שהעורר התקוטט עמו בנוגע לחוב כספי ולאחר מכן ירה לכיוונו. בהקשר זה נטען כי אף עדותו של ע' עצמו מלמדת שהוא נהג ברכב שנכח תחילה בנקודת העימות הראשונית (שבה העורר ו-ע' התקוטטו לפי הנטען בנוגע לחוב הכספי), ובהמשך, בעת הירי, נכח ברכב בצומת. כן נטען כי צפייה במצלמות האבטחה באזור הצומת מלמדת בבירור על ניסיונות מצדו של העורר לפגוע ברכבו של ע'. באשר לעדי הראיה, המדינה טענה, בין השאר, כי מדובר בעדים אובייקטיביים, שנכחו במקום האירוע ותיארו רצף אירועים זהה באשר להתרחשות האירוע השני, מלבד אי-דיוקים שוליים. מעדותם עולה בבירור, כך נטען, כי הירי בוצע לעבר כיוונו של ע', ממרחק קצר ועל-ידי אדם בודד שהגיע למקום בקטנוע. עוד נטען כי עדויותיהם נתמכות בעדותו של נהג האוטובוס, אשר נכח בזירה, ובתרמילי אקדח שנמצאו במקום בסמוך לאחר מכן. באשר לזיהוי של העורר, המדינה טענה כי מספר רב של אנשים זיהו אותו - הן מהתייעוד במצלמות האבטחה והן בזמן אמת, לרבות בני משפחתו, שכניו והחבר שהשאל לו את הקטנוע (שצוין בעצמו כי מסר לעורר את הקטנוע ללא קסדה). עוד נטען כי בניגוד לטענות העורר, ניתן היה לזהותו בבירור וברצף במצלמות האבטחה החל מהתייעוד בנקודה הראשונית שבה התקוטט עם ע' ועד לתייעודו כשהוא מגיע לזירת הירי וניגש לרכבו של ע'. המדינה ציינה כי אמנם הירי עצמו לא תועד במצלמות האבטחה, אך תנועותיו של העורר באותה עת ביחד עם עדויותיהם של עדי הראיה מובילות למסקנה כי העורר הוא שביצע את הירי.

8. ביום 3.6.2025 התקיים דיון בבקשה בפני בית המשפט המחוזי. בא-כוחו של העורר שב על עיקר טענותיו והדגיש כי מצלמות האבטחה לא תיעדו את הירי, וכי לא ניתן להבחין ברכב הקטנוע כשהוא אוחז באקדח. כמו כן, בא-כוח העורר הפנה לסרטון שבו, לשיטתו, ניתן להבחין באדם היוצא מהרכב שנטען כי אליו נכנס העורר בסוף האירוע. זאת, בניגוד לגרסה לפיה היורה הגיע רכוב על קטנוע. המדינה שבה גם היא על עיקר טענותיה כפי שאלה עלו בתגובה

מטעמה. עוד היא הטעימה כי אם בית המשפט יקבע שישנן ראיות לכאורה, העורר צריך לשהות במאסר מאחורי סורג ובריאח ושארין מקום לקבלת תסקיר בעניינו.

9. כאמור בפתח הדברים, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים כנגדו. ביחס לאירוע הראשון, בית המשפט המחוזי קבע כי ממכלול הראיות, לרבות התייעוד במצלמות האבטחה והעדויות שמסרו בני משפחתו ושכניו של העורר (שזיהו אותו), ניתן לקבוע כי הוא התעמת עם ע', ואז רץ לרכבו, קיבל משכנו את הקטנוע ונסע לכיוון הצומת. בית המשפט המחוזי הדגיש כי ניתן להצביע על קו ראייתי רציף הנמשך מקבלת הקטנוע בנקודה הראשונה ועד להנחתו על-ידי העורר בסמוך לצומת ולריצה מנקודה זו לכיוון רכבו של ע'. בכל הנוגע לאירוע השני, בית המשפט המחוזי בחן את עדויותיהם של עדי הראיה וקבע כי אלה מתארים את האירוע באופן דומה וכי אי-ההתאמות שפורטו ביחס לעדויותיהם הן שוליות ומובנות בהתחשב במאפייניו של האירוע ובמשכו הקצר. בית המשפט המחוזי הטעים כי גרסתו של ע' מוקשית במובן זה שהיא לא מתיישבת עם העדויות האחרות לפיהן הירי בוצע במכוון לעברו ואף עם ההתנהגות שלו לאחר האירוע. בית המשפט המחוזי בחן את הפגמים שעליהם הצביע העורר וקבע כי אין בהם כדי לערער את התשתית הראייתית היציבה שהוצגה, וכי יש פוטנציאל ממשי להרשעתו על בסיס הראיות שהוצגו. באשר לעילות המעצר, בית המשפט המחוזי קבע כי המעשים המיוחסים לעורר, כמו גם עברו הפלילי, מעלים חשש למסוכנות כלפי הציבור, וכי המארג הראייתי בעניינו (שנשען בחלקו על עדי ראיה) יוצר חשש מובנה לשיבוש הליכי משפט. בהמשך לכך נקבע כי נוכח המסוכנות הגבוהה, אין בנמצא חלופת מעצר שתוכל לאיין אותה.

10. הערר שבפני נסב על החלטתו של בית המשפט המחוזי. בתוך כך, מועלות בו טענות המכוונות הן כלפי ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, והן כלפי ההכרעה באשר לעילות המעצר ולדחיית האפשרות של חלופת מעצר בעניינו של העורר (תוך התייחסות לכך שלא התקיים דיון בעל-פה בעניין זה). העורר שב על עיקר טענותיו כפי שאלה הועלו בפני בית המשפט המחוזי. לשיטתו, שגה בית המשפט המחוזי בכך שהיה נכון לקבל את הסתירות בעדויות תוך ייחוסן לאופיו המסעיר של האירוע.

11. הדיון בפני התקיים ביום 29.6.2025. בשלב זה, בא-כוחו של העורר מיקד את טיעונו באירוע השני והסכים כי העורר הוא האדם שנצפה במצלמות האבטחה באירוע הראשון. בא-כוחו של העורר הוסיף וטען כי הראיות הקיימות ביחס לאירוע השני, שלא תועד במצלמות, הן עדויות ראיה אשר סותרות אלה את אלה וכי קיים "נתק" בין האירוע הראשון לאירוע השני. עוד טען בא-כוחו של העורר כי לא ניתנה להגנה אפשרות לטעון לעניין עילת המעצר וחלופת המעצר בפני בית המשפט המחוזי. מנגד, בא-כוח המדינה טען כי העובדות המתוארות ביחס לאירוע השני נתמכות בעדויות רבות של עוברי אורח אובייקטיביים וכי עדותו של אחד מהם, מר עהדי אלג'עברי (להלן: אלג'עברי), מהווה חוליה מקשרת בין האירוע הראשון לאירוע השני. ביחס לחלופת המעצר, בא-כוח המדינה טען כי האירוע המתואר מעיד על היעדר מורא מצד

העורר ועל קיומה של מסוכנות ממשית מצדו.

12. לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהוגש לעיוני הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. החלטתו של בית המשפט המחוזי מפורטת ומעמיקה ולא מצאתי להתערב בה.

13. האירוע הראשון - בשלב זה, כאמור, אין עוד מחלוקת על כך שהעורר הוא האדם המתועד באירוע זה עד לרגע שבו הוא נראה מניח את הקטנוע ונע לעבר רכבו של ע'. למעלה מן הצורך, אציין כי הדברים עולים בבירור מן הראיות שבתיק החקירה. הם תועדו באמצעות מצלמות האבטחה, ואף בני משפחתו של העורר, שאין להם מניע להפלילו, מסרו בהודעותיהם כי הם מזהים אותו באותו תיעוד. חברו של העורר, אשר השאיל לו קטנוע במהלך האירוע הראשון, זיהה אותו אף הוא והעיד כי אכן מסר את הקטנוע שלו לעורר כפי שמתואר בכתב האישום.

14. האירוע השני - אכן, אירוע הירי לא תועד במצלמות האבטחה. עם זאת, עדי הראיה שתיארו אותו הם "הפיסה החסרה" להשלמת הפאזל ולחיבור בין שני האירועים. אלג'עברי, שאף נצפה בתיעוד ממצלמות האבטחה, מתאר כי האדם שתועד מגיע לזירה בקטנוע הוא גם האדם שירה לעבר ע' (הודעתו מיום 2.4.2025 בשורה 95). נוסף לעד זה, מספר עדי ראיה, שלהם אין כל קשר לעורר או ל-ע', תיארו אירוע דומה שבו קיים יורה אחד המבצע ירי של מספר כדורים לעבר ע' או לעבר רכבו. חלקם (אם כי לא כולם) אף זיהו את העורר כיורה במסדר זיהוי.

15. בא-כוחו של העורר ציין כי חלק מהעדויות שנמסרו סותרות זו את זו ואף את כתב האישום. בעניין זה מקובלת עלי הכרעתי של בית המשפט המחוזי לפיה אין להתפלא על אי ההתאמות שעולות מהעדויות נוכח טיבו של האירוע ומאפייניו. מכל מקום, בעת בחינת בקשה למעצר עד תום ההליכים, בית המשפט מתמקד בעצם קיומן של ראיות לכאורה, מבלי להידרש למהימנות העדים או לסתירות שעלו מעדותיהם. החריג הוא כאשר ישנן סתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים (ראו למשל: בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.4.2010)). במקרה דנן לא מדובר באי התאמות מהותיות כשיש לציין כי עיקר הסתירות הנטענות נוגעות למיקומו של היורה בעת הירי (מצד ימין או שמאל לרכב הקורבן) או לבגדים שלבש. על כן, לא מצאתי כי עניינו נמנה עם אותם מקרים חריגים.

16. בכל הנוגע לקיומה של עילת מעצר וחלופה הועלו טענות הן במישור הדיוני והן במישור המהותי. במישור הדיוני נטען כאמור כי לא התבקשה התייחסות ישירה לשאלה זו. במישור המהותי נטען כי זהו מקרה שבו אין לשלול חלופת מעצר. אדרש לשתי הטענות.

17. במישור הדיוני, עיין בפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מלמד כי לאחר הטיעון בעניין

הראיות ציין בא-כוח המדינה כי אם יימצא שיש ראיות לכאורה המדינה מתנגדת להזמנת תסקיר ועומדת על מעצר מאחורי סורג ובריא. בא-כוחו של העורר טען שיש לבחון חלופת מעצר, אך לא נשמע טיעון נוסף בעניין. ניתן להתרשם שהיה מקום לאפשר הרחבה נוספת בעניין זה. עם זאת, בנסיבות העניין, ומשהטענות בעניין זה נשמעו לגופן בפני, ניתן להכריע לגוף הדברים.

18. אף במישור המהותי דין הטענות בעניין זה להידחות. באשר לעילת המעצר, נקודת המוצא היא שהמעשה המיוחס לעורר בכתב האישום הוא חמור מעצם הגדרתו ותוצאותיו היו עלולות להיות הרוות אסון אף יותר. לכאורה, העורר עשה שימוש בנשק חם ברחוב הומה ולאור יום - מה שבאודאי מקים עילת מעצר מכוח חזקת המסוכנות הסטטוטורית. עילת מעצר זו אף מקבלת משנה חיזוק בשים לב לעברו הפלילי של העורר שכולל גם עבירות בנשק. למעשה, בשלב זה עדיין עומד לחובתו של העורר מאסר מותנה בר הפעלה. מטעמים דומים לא היה מקום להזמנת תסקיר מעצר ולבחון חלופה. כידוע, עבירות נשק מן הסוג שבו הואשם העורר מצדיקות לרוב מעצר מאחורי סורג ובריא ובמקרים יוצאי דופן יתאפשר מעצר בפיקוח אלקטרוני או חלופת מעצר (ראו למשל: בש"פ 9359/16 מדינת ישראל נ' עמאש, פסקה 14 (13.12.2016); בש"פ 977/20 עמאר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (19.2.2020). בנסיבות העניין לא מצאתי כי יש לסטות מכלל זה (ראו והשוו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 וההפניות שם (15.1.2015); בש"פ 5175/21 תספאי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (2.8.2021)).

19. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ה (15 יולי 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת